

Rom 14, 6

6: Den som tar vare på én bestemt dag, gjør det for Herren, og den som ikke tar vare på én bestemt dag, gjør det for Herren. Den som spiser, spiser for Herren, for han gir Gud takk. Og den som ikke spiser, gjør det for Herren og gir Gud takk.

Her har vi så hovedsaken og den rette forklaringen på hvorfor de sterke ikke burde forakte de svake, og de igjen ikke dømme de sterke. Her er også kjennetegnet på de meningsforskjellene vi alltid bør betrakte med kjærlig mildhet. Disse ulikhetene må altså være av en slik art at de på begge sider "gjør det for Herren", slik de gjør det. Dette er det rette kjennetegnet. La oss derfor legge merke til disse ordene! Paulus sier altså:

Den som tar vare på én bestemt dag, gjør det for Herren. "Den som tar vare på én bestemt dag", dvs. er nøye på å holde de jødiske høytidene og fastedagene, han "gjør det for Herren", dvs. at han gjør det for Herrens skyld. Han tror det er slik Herren vil ha det, og gjør det så "for Herren". Da hadde han ikke fått den rette lærdom i dette, og tenkte derfor galt. Men hensikten var god. Gjerningen kan altså være urett i seg selv, men den kan likevel være utført i en kristelig og god mening. Og i slike tilfeller finnes det i disse misforståelsene ikke noe bevis på at de ikke har den sanne nåden og troen. Slike sjeler skal en alltid omgås i kjærlighet som brødre.

Og den som ikke tar vare på én bestemt dag, gjør det for Herren. En totalt motsatt gerning kan springe ut fra samme gode hensikt som den førstnevnte. Den som kjenner sin frihet i Kristus, også frihet fra den levittiske lovens forskrifter, og derfor ikke "tar vare på én bestemt dag" som det er påbudt i denne loven, han gjør det også for Herren. Han mener at slik vitner han praktisk om denne friheten, gjør Guds vilje og fremmer hans ære. Her lærer vi at vi i alle slike tilfeller skal la være å dømme eller forakte hverandre.

Den som spiser, spiser for Herren, for han gir Gud takk. Her har vi samme kommentar som i forrige eksempel. "Den som spiser" er den som anser seg fri til å kunne spise det som var forbudt etter den levittiske loven. Og han "spiser for Herren". Han bruker sin frihet med den holdning at det er slik Herren vil det skal være, fordi denne loven har nådd sitt mål og sin slutt i Kristus. Det samme gjelder den som fritt spiser kjøtt som kanskje først kan ha vært ofret til avguder, og ikke først må vite nærmere om dette. For han vet at "det ikke finnes noen avgud i verden" (1Kor 8: 4). Den som har tro og kunnskap nok til å "spise alt", handler også med den innstillingen at det han gjør, det er Guds vilje. - for han gir Gud takk. Når han gjør det "for Herren", så beviser det samtidig at "han gir Gud takk". Hvis han derimot anså sin frie holdning til hva han spiste å være mot Guds vilje, så ville han ikke takke Gud. For den som gjør eller nyter noe med en dårlig samvittighet, kan ikke takke Gud for dette.

Og den som ikke spiser, gjør det for Herren og gir Gud takk. Det er akkurat samme gode hensikt, nemlig å gjøre Guds vilje, som også driver den svake broren som avholdt seg fra det slags kjøtt som enten var forbudt etter loven, eller først kunne vært offer til avguder. Når han "ikke spiser" dette, "gjør han det for Herren og gir Gud takk". Dvs. han mener han gjør Guds vilje. Da har han en god samvittighet, og takker dermed Gud ved at han spiser dette. Vi må ikke glemme det vi har sett her; at totalt motsatte gjerninger på begge sider kan "gjøres for Herren"! Men dette kan bare skje med bakgrunn i forskjellig oppfatning av hva det er Gud vil vi skal gjøre.

Her har vi nå mye å lære. Først og fremst ser vi her hvilken betydning disse spørsmålene hadde. Det dreide seg jo egentlig om å gjøre Guds vilje, - eller tvert imot bryte hans bud. Dette var jo ikke uvesentlige ting. Derfor kunne de også gjennom praksis i disse spørsmålene komme på kollisjonskurs med sin samvittighet, ja til og med bli fordømt (v. 20, 23). Samtidig ser vi også her, som allerede nevnt, det rette kjennetegnet på de situasjonene vi bør møte i broderlig omsorg. Disse tilfellene der det på begge sider er gudfryktige sjeler som "gjør det for Herren", det de gjør. Men hvor de har så ulike oppfatninger, at de med samme gode hensikt likevel handler totalt forskjellig. Her ser vi også at det lys vi ber om og får fra Herren i åndelige spørsmål, ikke må oppfattes som noe vi straks mottar i hele den guddommelige sannhet og dybde. Nei, her ser vi at selv de Guds barn som i stort alvor og mye bønn og påkallelse søker lys over Guds ord, bare litt etter litt fikk stadig klarere lys. For vi ser her at Paulus var fullt klar over at de på begge sider levde i nåden, de han omtaler her, og som likevel hadde så motsatte meninger.

På tross av at de hadde den samme frelsende tro og nåde i hjertet, hadde de ennå ikke fått samme lys over alt. Og vi har ingen grunn til å tro at de ikke hadde bedt Gud om lys over spørsmålene. De var jo gudfryktige sjeler som "gjorde alt for Herren" og tok spørsmålet så alvorlig at de stod i fare for å "såre sin samvittighet". Begge parter hadde altså sikkert nok bedt Gud, og likevel ennå ikke kommet til det sanne lys i hvert enkelt spørsmål. Saken er at det jo bare er Kristus som har "Ånden uten mål" (Joh 3: 34). Vi har alle sammen bare "Åndens førstegrøde" (Rom 8: 23). Vi forstår altså bare "stykkevis" og "profeterer stykkevis" (1Kor 13: 9). Tenk på apostelen Peter og alt det lys han mottok den første pinsedagen. Likevel kunne han lang tid etterpå, i Joppe, mangle så mye lys nettopp over det han da stod overfor, at han ikke trodde han burde gå til hedningene for å forkynne evangeliet.

Herren måtte åpne øynene hans i dette spørsmålet på en helt spesiell måte, gjennom et veldig syn; noe som liknet en stor duk full av alle slags dyr som finnes på jorden (Apg 10). Og dette på tross av at apostlene hadde fått denne uttrykkelige befalingen: "Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for hele skapningen!" Ennå var altså ikke rekkevidden av de ordene blitt åpenbart for Peter. Hvordan skulle så vi da kunne vente at vi skulle ha fullt lys over alle spørsmål? Det er viktig å holde dette klart for oss, hvis vi vil ta lærdom av det apostelen gir oss i dette kapitlet. For ellers vil vi stadig misoppfatte og stille spørsmål ved om de i det hele tatt har liv i Gud, disse som ikke har samme kunnskap og lys over Ordet som oss. Og i en slik holdning ligger akkurat dette å dømme, som Paulus advarer mot her.

Hovedsaken i det Paulus har lært oss er først og fremst at vi alle sammen må være "fullt overbevist i vårt eget sinn", må "gjøre det for Herren" det hver enkelt av oss gjør, og da gjøre det med en god samvittighet. Dernest at vi ikke må dømme eller forakte vår bror fordi han ser noe på en annen måte enn vi gjør, hvis han for øvrig viser seg som en kristen, har gitt opp seg selv og har bare Kristus som sin trøst, sin rettferdighet og styrke. Vi må innse at han også kan ha en like oppriktig trang til å fatte og gjøre Guds vilje, som vi har, selv om han ikke fatter alt. Åpenbaringen over Ordet er en Guds gave, som ikke deles ut likt til alle, men "kjærligheten er fullkommenhetens bånd". Gi oss, o Gud, i din nåde et stadige rikere mål både av troens og kjærlighetens visdom!